

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 16C/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618203217
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Baláž
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7618203217.11

Rozhodnutie

Okresný súd A. Nová Z., sudca JUDr. Radoslav BALÁŽ, v spore žalobcu Obec Švedlár, Švedlár 87, IČO: 00329681, právne zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Kmeťova 24, Košice, IČO: 36 860 930 proti žalovaným 1) M. M., G.. XX.XX.XXXX, K. Š. XX Q. X) B. J., G.. XX.XX.XXXX, K. Š. XX, právne zastúpeným Advokátska kancelária Bečarik & partners, s.r.o., A. Nová Ves, Letná 37, o vypratanie nehnuteľnosti s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu zo dňa 24.05.2018 z a m i e t a.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej v 1. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 24.05.2018 doručenu súdu dňa 25.05.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade povinnosťou vypratať nehnuteľnosť so súpisným číslom XX A. A. O. P. „ Č.. XXX - Zastavané plochy a nádvoria o výmere 206 m² na ktorej sa táto nehnuteľnosť nachádza, nachádzajúce sa v obci Š., katastrálne územie Š., okres W. vedené na liste vlastníctva č. X katastrálneho odboru Okresného úradu W. a to v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a zároveň aby ich zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

2. Túto svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca je ako obec vlastníkom nehnuteľnosti - stavby so súpisným číslom XX, ktorá sa nachádza na parcele reg. „R. Č.. XXX - Zastavané plochy a nádvoria nachádzajúcej sa v obci Š., katastrálne územie Š., okres W.. Uvedená nehnuteľnosť - rodinný dom je prepojený tzv. dufartom - akýmsi podchodom, ktorý ju spája s vedľajšou nehnuteľnosťou (resp. jej časťou) so súpisným číslom XX., ktorá dlhodobo patrí rodine J., v súčasnosti p. M. W., P. J., G.. XX.XX.XXXX, a je vedená na liste vlastníctva č. XX okresného úradu W., v katastrálnom území Š., obec Š., okres W.. Nakoľko sa však obe nehnuteľnosti nachádzajú v blízkosti, žalovaní obývajú časť nehnuteľnosti so súpisným číslom XX, ktorá stále bola a je v obecnom vlastníctve. Žalobca podnikol kroky na ochranu svojho vlastníckeho práva, a to výzvou zo dňa 22.05.2017, ktorou vyzval žalovaných na vypratanie nehnuteľnosti. Žalovaní však na túto výzvu nereagovali a preto žalobca pristúpil k predžalobnej výzve na vypratanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorej im na vypratanie nehnuteľnosti poskytol dodatočnú lehotu do 10.07.2017. Žalovaní však naďalej v nehnuteľnosti nezákonne zotrávajú, a preto žalobca pristúpil k súdному vymáhaniu svojho práva. Žalobca ako vlastníkom nehnuteľnosti so súpisným číslom XX je oprávnený túto v medziach zákona

držať, užívať a nakladať s ňou. Žalovaní sa v nehnuteľnosti žalobcu nachádzajú a zotrvávajú v nej neoprávnene, a to napriek mnohým výzvam zo strany žalobcu.

3. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili písomným podaním zo dňa 10.07.2018 doručeným súdu toho istého dňa v ktorom poukázali na to, že žalovaná 1. rade obýva nehnuteľnosť so súpisným číslom XX spolu s parcelou C., od roku 1980. Žalovaný v 2. rade obýva predmetnú nehnuteľnosť od svojho narodenia. Žalovaní tieto nehnuteľnosti pokojne užívali po dobu vyše 37 rokov. Problémy s užívaním hore uvedených nehnuteľností nastali potom ako bol jej bývalý manžel B. vykázany zo spoločného obydlija z dôvodu, že sa dopustil násillia proti žalovaným. V v čase spísania uvedeného podania prebiehalo na Okresnom súde Spišská Nová Ves konanie o vylúčenie užívania nehnuteľnosti pod. sp. zn. 2Pc/19/2017 a obsahom spisu bolo aj Uznesenie zo dňa 20.06.2017 sp. zn. 8C/35/2017, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal žalovanému (správne malo byť manželovi žalovanej v 1. rade - poznámka súdu) vstupovať do nehnuteľnosti súpisné číslo XX, . postavenej na parcele d. XXX., k.ú. Z., obec Z., zapísanej na LV č. X. a k nej prislúchajúcemu dvoru. Potom ako bol bývalý manžel žalovanej v 1. rade vykázany zo spoločného obydlija, žalobca v zastúpení starostu obce začal vyvíjať nátlak na žalovaných, aby opustili predmetnú nehnuteľnosť v úmysle pomôcť B. dostať sa opätovne do predmetnej nehnuteľnosti. Dôkazom toho, že starosta obce koná v prospech B. je aj to, že niekoľko dní po incidente t.j. dňa 02.05.2017 prenajal nájomnou zmluvou dom, v ktorom bývajú žalovaní B.. a to spôsobom v rozpore so zákonom. Uvedenú nájomnú zmluvu napadol protestom prokurátor Okresnej prokuratúry a zaslal ho obci Z. pre porušenie zákona o majetku obci. Ďalej žalovaní v uvedenom vyjadrení uviedli, že spolu s bývalým manželom žalovanej v 1. rade po celú dobu užívania nehnuteľnosti nehnuteľnosť užívali ako vlastnú v domnení, že im táto patrí. Nehnuteľnosť rekonštruovali, zveľadovali a udržiavali obývania schopnú na vlastné náklady. Oprava strechy bola financovaná z prostriedkov žalovaného v 2. rade. Predmetnú nehnuteľnosť žalovaní opravili a zastrešili ju novou krytinou na streche, bola zriadená vodovodná prípojka, ktorú obec schválila a nikdy obec žalovaných nevyzývala k vyprataniu nehnuteľnosti. Potom ako boli žalovaní so strany žalobcu vyzývaní k vyprataniu nehnuteľnosti, požiadali žalobcu o odkúpenie predmetnej nehnuteľnosti. Omylom do žiadosti uviedli iba pozemok parc. reg. R. a nie aj dom so súp. č. XX. Obecne zastupiteľstvo túto žiadosť neschválilo. Žalovaní opätovne podali Žiadosť o odkúpenie resp. o prenajatie rodinného domu sup. č. XX dňa 06.07.2018. Napokon žalovaní v uvedenom vyjadrení uviedli, že sú obaja osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Žalovaní sú obaja liečení MUDr. Františkom Hamrákom. Žalovaný v 2. Rade trpí duševnou chorobou schyzofréniou, na ktorú sa dlhodobo lieči. Majú za to, že vystaňovanie žalovaných z predmetnej nehnuteľnosti by mohlo mať vážne následky na zdravotný stav oboch žalovaných. Žalovaný v 2. rade v predmetnom dome vyrastal a je na toto prostredie naviazaný. V predmetnom konaní ide o prípad hodný osobitého zreteľa a rozhodnutie o vyprataní nehnuteľnosti by bolo v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na dobu pokojného užívania nehnuteľnosti žalovanými a na ich zdravotný stav.

4. Žalobca v replike zo dňa 01.08.2018 doručenej súdu dňa 02.08.2018 uviedol, že názor žalovanej v 1. rade , podľa ktorého táto nehnuteľnosť so súp. číslom XX užívala ako vlastnú v domnení že jej táto patrí z dôvodu jej užívania viac ako 30 rokov, považuje za absolútne nesprávny. Poukázal na to, že žalovaná v 1. rade so svojim bývalým manželom v uvedenej nehnuteľnosti bývali od ich svadby. Uvedenú nehnuteľnosť užívali rodičia bývalého manžela žalovanej v 1. rade, ktorým bola jej vedľajšia časť so súp. číslom XX vrátená ako konfiškát po 2. sv. vojne. (ide teda o právny titul k druhej časti - hospodárska budova, od ktorého by žalovaní pri splnení ďalších podmienok mohli odvodiť svoje dobromyseľné užívanie). V druhej časti tejto nehnuteľnosti so s. č. XX . p. manžel žalovanej v 1. rade, vyrastal ale nebola ani jeho domnelým vlastníctvom, nakoľko vedľajšia nehnuteľnosť so s. č. XX patrila jeho rodičom. V uvedenej nehnuteľnosti s manželkou - žalovanou v 1. rade bývali od roku 1981, avšak s vedomím, že táto im nepatrí. Po smrti rodičov v roku 2008 manžel žalovanej v 1. rade opäť len vedľajšiu nehnuteľnosť zdedil spolu so svojou sestrou, ktorú napokon vyplatil z jej podielovej časti a tak sa sám stal vlastníkom nehnuteľnosti. V roku 2012 ju daroval dcére žalovanej v l. rade. Ako vyplýva z § 143 Občianskeho zákonníka, veci získané dedičstvom nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto tu nemôže existovať ani len domnelý právny dôvod, prečo by žalovaná v 1. rade (ani žalovaný v 2. rade) mala byť presvedčená, že by bola vlastníčkou nehnuteľnosti, keďže ani ju nezdedila, ani jej nebola darovaná ani nedisponuje žiadnym iným právnym titulom. Tobôž nie žalovaný v 2. rade. žalobca tiež poukázal na samotné písomné vyjadrenie žalovanej v 1. rade , že bývalý starosta p. M. vedel o tom, že tento dom je vo vlastníctve obce Z., a tak pokiaľ žalovaní vedeli o tejto jeho vedomosti, logicky teda museli tiež vedieť, že táto nehnuteľnosť im nepatrí a preto je jej odvolávanie sa na pokojné a dobromyseľné užívanie nevierohodné a celkom zjavne účelové. Ďalej žalobca uviedol,

že pokiaľ žalovaní argumentujú tým, že do nehnuteľnosti investovali bližšie nešpecifikované finančné prostriedky, táto skutočnosť je jednak nepreukázaná, jednak bez právneho významu a v žiadnom prípade nemôže mať vplyv na vlastnícke právo obce. Navyše žalobca tiež podotýka, že žalovaní užívali túto nehnuteľnosť bezodplatne. Poukázal tiež na to, že podľa § 100 Občianskeho zákonníka vlastnícke právo sa nepremičuje. Pokiaľ žalobca (obec) v zastúpení starostu p. M. aj vedel o vlastníctve uvedenej nehnuteľnosti a žalovaných v nej nechala bývať, bolo to prejavom dobrej vôle obce a jej zastupiteľstva a tiež jej vlastníckym oprávnením. Pokiaľ teda žalobca pristúpil k uplatneniu svojho práva k nehnuteľnosti, bolo to preto, že túto vôľu prejavilo obecné zastupiteľstvo obce a napokon je na to bez ďalšieho vysvetľovania oprávnený. Či už bol incident údajného domáceho násillia, na ktorý sa odvoláva žalovaná v 1. rade spúšťačom procesu alebo nie, je to z hľadiska zákona úplne irelevantné. Žalobca ako vlastník nehnuteľnosti zamýšľala túto nehnuteľnosť použiť v rámci svojich vlastníckych oprávnení práve v tento čas, lebo sa tak rozhodol. K prenájmu uvedenej nehnuteľnosti p. J. teda bývalému manželovi žalovanej v 1. rade, žalobca uviedol, že o tomto nájme rozhodlo obecné zastupiteľstvo. Pokiaľ tento proces neprebehol v súlade so zákonom, obec tento nesúlad odstránila, a to dokonca ešte pred podaním protestu prokurátora, nakoľko ukončila nájomný vzťah s menovaným dohodou. Ďalej žalobca namietal, že tvrdenia žalovaných o ich ťažkom zdravotnom postihnutí žalovaných sú ničím nepodložené a navyše bez právnej relevancie k vlastníckemu právu žalobcu. Žalobca žalovaných opakovane vyzýval k vyprataniu nehnuteľnosti, a to podľa jeho názoru v dostatočne dlhej lehote, pretože s touto žalobou vyčkával vyše roka, aby žalovaným poskytol dostatok času na vystaňovanie a riešenie svojej situácie. Žalobca je toho názoru, že žalovaným je k dispozícii vedľajší dom s.č. XX, ktorý vlastní dcéra žalovanej v 1. rade. Poukázal na to, že aplikácia ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nesmie byť v súdnej praxi mechanická, a túto aplikáciu je potrebné odmietnuť, ak sa má prostredníctvom neho uprednostniť slabšie právo oproti silnejšiemu právu, a tiež treba prihliadať aj na to, ako sa správal účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva dobrých mravov. Pokiaľ žalovaní argumentujú domnelým rozporom správania žalobcu s dobrými mravmi, je potrebné poukázať na žalovanými zamlčané skutočnosti, ktoré znamenajú, že dobrých mravov sa dovoľáva niekto, kto ich sám priam ukázkovo pošliapava a nerešpektuje. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že bývalý manžel žalovanej v 1. rade daroval nehnuteľnosť so súp. číslom XX svojej nevlastnej dcére, M. v roku 2012 po dlhodobom naliehaní a nátlaku zo strany rodiny a bol nimi tiež uvedený do omylu, že dcéra uvedenú nehnuteľnosť prestavia. K tomu však nedošlo a dom dodnes spočíva za nezmeneného stavu. Jediné, čo sa zmenilo, bol vzťah obdarovanej dcéry aj zvyšku rodiny k tomuto bývalému manželovi. Nie je pravdou, žeby tento bývalý manžel žalovanej v 1. rade zakazoval nehnuteľnosť zrekonštruovať, a keby tomu tak aj bolo, bolo by to irelevantné, pretože už nebol jej vlastníkom a tak si jeho dcéra mohla s nehnuteľnosťou legálne nakladať ako chcela. Po darovaní nehnuteľnosti sa podľa vedomosti žalobcu dcérin vzťah k bývalému manželovi žalovanej v 1. rade začal zhoršovať, a tak isto aj vzťah samotných žalovaných. Žalovaní spolu s pani W. začali podnecovať spory, hádky a provokácie, ktoré neraz vyústili aj do fyzických útokov najmä zo strany žalovanej v 1. rade. Bývalý manžel sa snažil situáciu vždy pokojne vyriešiť, no dňa 13.04.2017 žalovaná v 1. rade privolała políciu. Žalovaný v 2. rade bývalého manžela žalovanej v 1. rade fyzicky napadol a ten po pretrvávajúcej provokácii situáciu nezvládol, a dostal sa so žalovanými do vzájomnej fyzickej potýčky. Príslušníci PZ ho z domu vykázali bez dostatočného zistenia skutkového stavu, len následkom toho, že predtým požil alkohol. Menovaný teda zo dňa na deň ostal na ulici a to po tom, ako nezištne daroval dom dcére žalovanej v 1. rade, ktorá je jeho nevlastnou dcérou. Žalovaná v 1. rade potom začala proces jeho systematického vylúčenia z domu, jeho kriminalizácie a získania aj druhej časti domu od obce (žalobcu) sústavným osočovaním starostu obce. Žalobca (obec) preto prenajal svoju nehnuteľnosť bývalému manželovi žalovanej v 1. rade, pretože do dnešného dňa, teda vyše roka je nútený prebývať v provizórnych obydliach a „na ulici“ slovami žalovanej, kam ho dostala práve ona. Podľa vedomosti žalobcu pritom práve žalovaná v 1. rade v obci nepožíva najlepšiu povest', a to hlavne kvôli jej vznetlivej povahe a kladnému vzťahu k alkoholu, ktorým si zrejme privodila aj zdravotné problémy.

5. Žalovaní v duplike zo dňa 10.09.2018 doručenej súdu dňa 11.09.2018 uviedli, že

rodina J. (teda bývalý manžel žalovanej v 1. rade a žalovanej v 1. rade - poznámka súdu) za nehnuteľnosť so súp. č. XX platila žalobcovi riadne daň z nehnuteľnosti. Rovnako pri vydávaní stavebných povolení žalobcom boli bývalý manžel žalovanej v 1. rade a žalovaná v 1. rade uvádzaní ako susedia so súp. č. XX. Práve kvôli týmto skutočnostiam bola žalovaná v 1. rade v domnení, že im nehnuteľnosť so súp. č. XX patrí. Žalovaný v 2. rade v tomto rodinnom dome vyrastal od svojho narodenia. A vzhľadom na jeho zdravotný stav od neho nie je možné reálne požadovať aby si uvedomoval, že dom, v ktorom celý život vyrastal nepatrí ich rodine. Pokiaľ ide o vedľajší dom so súp. č.

XX, ktorý vlastní dcéra žalovanej v 1. rade predmetná nehnuteľnosť je v katastri nehnuteľností vedená ako hospodárska budova, čo vyplýva z listu vlastníctva č. XX, k. ú. Z.r. Názor žalobcu o tom, že žalovaní môžu ísť bývať do hospodárskej budovy je dôkazom toho, že toto jeho konanie sa prieči dobrým mravom. Žalobca uprednostňuje jedného občana obce pred druhým občanom (bývalého manžela žalovanej v 1. rade pred žalovanými), čo je jednoznačne diskriminačné a v právnom štáte neakceptovateľné. V zmysle § 3 ods. 2 písm. f) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, je obec povinná poskytovať súčinnosť pri ochrane všetkých obyvateľov obce bez rozdielu a nie ako v tomto prípade zvýhodňovať bývalého manžela žalovanej, ktorý je dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona. Ďalej žalovaní poukázali na to, že obaja majú vážne psychické problémy, na ktoré sa liečia. Obaja sú zdravotne ťažko postihnutí, čo vyplýva aj z preukazov ZŤP, ktoré sú súčasťou súdneho spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 2Pc/19/2017. Konanie žalobcu je podľa žalovaných v rozpore s dobrými mravmi aj z toho z dôvodu, že vo svojom vyjadrení uvádza ničím nepodložené tvrdenia o zmene vzťahu dcéry žalovanej v 1. rade a žalovaných k bývalému manželovi žalovanej v 1. rade a že žalovaní boli tí, ktorí podnecovali spory a hádky, ktoré vyústili aj do fyzických útokov. Tvrdenia žalobcu o tom ako bývalý manžel žalovanej v 1. rade ostal na ulici po tom ako daroval svoj dom dcére žalovanej v 1. rade sú v tomto konaní irelevantné a účelové. Rovnako sú účelové a ničím nepodložené aj tvrdenia žalobcu o povesti žalovanej v 1. rade a jej kladnému vzťahu k alkoholu. Naopak tvrdenia žalovaných o konaní žalobcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi sú podložené na základe dôkazov, ktoré sme súdu v konaní predložili.

Žalobca prenajal predmetnú nehnuteľnosť z dôvodu, že bývalý manžel žalovanej v 1. rade je nútený prebývať v provizórnych obydlíach, avšak momentálne je žalobcovi úplne ľahostajný, kde budú nútení prebývať žalovaní, v prípade ich vystaňovania z rodinného domu. Žalobca sa na jednej strane stará o osobu podozrivú zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a na druhej strane chce „vyhnať“ na ulicu dve osoby ťažko zdravotne postihnuté, ktoré boli dlhodobo týrané a ktoré rodinný dom užívali po dobu viac ako 30 rokov. Žalovaný v 2. rade trpí závažnou psychickou chorobou, schizofréniou. Tu vyvstáva otázka aký negatívny vplyv na zdravie, či dokonca život žalovaného v 2. rade by mohlo mať vystaňovanie žalovaných z predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaní majú zato, že ich vystaňovanie môže a bude mať katastrofálne dôsledky na zdravotný stav oboch žalovaných. Žalovaní sú navyše ochotní odkúpiť tento rodinný dom od žalobcu za trhovú cenu, resp. sú ochotní uzavrieť so žalobcom nájomnú zmluvu a za užívanie tejto nehnuteľnosti platiť žalobcovi nájomné. Aj preto považujú konanie žalobcu za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

6. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ako aj pripojeným vyšetrovacím spisom a súdnymi spismi a zistil tento skutkový stav :

7. Žalobca je v súčasnosti výlučným vlastníkom okrem iného aj nehnuteľnosti - stavby - rodinného domu súpisné číslo XX stojaceho na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX , druh pozemku : Zastavané plochy a nádvoría , nachádzajúci sa v k.ú. Z. podľa zápisu na Liste vlastníctva č. X..

8. Žalovaní v 1. a 2. rade vyššie uvedený rodinný dom toho času obývajú.

9. Z výpovede štatutára žalobcu (starostu obce), svedka B. - bývalého manžela žalovanej v 1. rade , ako aj z výpovede žalovanej v 1. rade vyplynulo, že vyššie predmetnú vypratávanú nehnuteľnosť - rodinný dom súp. č. XX žalovaná v 1. rade spolu so svojim bývalým manželom a v tom čase aj s jej dvoma dcérami, z ktorých jedna je nevlastná tohto bývalého manžela, obývajú zhruba od septembra XXXX, kam sa nasťahovali potom, čo im toto bývanie zabezpečila nebohá matka bývalého manžela žalovanej v 1. rade , a to tak, že ho bola vypýtať u predsedu vtedajšieho MNV, p. K.. Uvedený pán ako predseda vtedajšieho MNV udelil im súhlas na užívanie tejto nehnuteľnosti. Z výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) vyplynulo, že pred tým predmetnú vypratávanú nehnuteľnosť obývali nejaké učiteľky, ktoré učili v miestnej materskej rómskej škole.

10. Žalovaný v 2. rade v tomto období ešte nebol na svete, ale z jeho výpovede vyplynulo, že v predmetnej nehnuteľnosti žije od malička, teda od svojho narodenia a dosiaľ nikde inde nebyval.

11. Do momentu presťahovania sa do uvedenej nehnuteľnosti žalovaná v 1. rade spolu so svojim bývalým manželom a deti, ktoré v tom čase už mala, bývala u svojich rodičov, a to potom, čo sa v r. XXXX. zosobášili. Dôvod, pre ktorý museli odísť bývať z domácnosti rodičov žalovanej do tejto vypratávanej nehnuteľnosti strany sporu, resp. svedkovia uvádzali odlišné.

12. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) to bolo z toho dôvodu, že údajne dovtedajšie spolužitie u rodičov žalovanej v 1. rade už bolo neznesiteľné, vraj tam boli nejaké problémy s alkoholom. Podľa výpovede svedka - bývalého manžela žalovanej v 1. rade museli odísť z obydľia rodičov žalovanej v 1. rade , pretože sa tam jej otec a brat vadili, pili aj do neskorrej noci. Naproti tomu žalovaná v 1. rade vo svojej výpovedi uvádzala, že k uvedenému presťahovaniu došlo nie z dôvodov uvádzaných žalobcom, resp. jej bývalým manželom, ale preto, že jej bývalý manžel mal problémy s alkoholom , bil jej otca a ona čakala v tom čase dieťa, dcéru M.. Už v tom období mala dcéru z prvého vzťahu, a tak sa museli preto presťahovať do rodinného domu, ktorý t.č. obýva, o ktorom jej bývalý manžel tvrdil, že je to jeho dom.

13. Podľa tvrdení žalovanej v 1. rade táto žila v domnení, že tento dom patrí jej bývalému manželovi. Vychádzala z toho , že im mal jej bývalý manžel vykrikovať a tvrdiť, že majú vypadnúť z tohto jeho domu a preto žili v tom, že tento rodinný dom súpisné číslo XX. je jeho domom. Uvedenú výpoveď žalovanej potvrdzovala aj svedkyňa M. - dcéra žalovanej v 1. rade, ktorá tiež uvádzala, že pokiaľ ju bývalý manžel žalovanej v 1. rade vyhadzoval z domu, vždy jej tvrdil , že ju vyhadzuje zo „svojho“ domu. A v neposlednom rade to potvrdzoval aj samotný bývalý manžel žalovanej v 1. rade, ktorý vo svojej výpovedi uvádzal, že si pôvodne myslel, že táto nehnuteľnosť je ich nehnuteľnosťou. a až niekedy v r. XXXX a to v súvislosti s darovaním domu súp.č. XX nevlastnej dcére M. , zistil na katastri nehnuteľnosti, že tomu nie je tak.

14. Podľa výpovede žalovanej v 1. rade problémy pre nich , čo sa týka užívania nehnuteľnosti súp.č. XX, začali po incidente zo dňa XX.XX.XXXX. Žalobca (obec) s nimi toto bývanie rieši od uvedeného momentu, odkedy bol jej exmanžel vyhostený z tohto domu. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj výpoveď štatutára žalobcu (starostu obce), podľa ktorej záležitosť týkajúca sa tejto nehnuteľnosti sa začala riešiť až po tom, čo bol bývalý manžel žalovanej v 1. rade z tejto nehnuteľnosti vykázany, dovtedy ani obec a ani verejnosť nemala žiadne informácie o nejakých problémoch.

15. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) súp.č. XX bolo tomuto rodinnému domu pridelené v r. XXXX, o čom sa žalobca dozvedel z informácií z katastra, keď zhľadali nejaké dokumenty.

16. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj obsah vyjadrenia okresného prokurátora v Spišskej Novej Vsi sp.zn. O. zo dňa 25.04.2018, z ktorého vyplynulo, že k oprave chyby v katastrálnom operáte v súvislosti so súpisným číslom XX uvedeného rodinného domu došlo cez protokol Okresného úradu W. katastrálny odbor, Y. zo dňa 05.05.2017, ktorým došlo po prešetrení údajov k zápisu stavby so súpisným číslom XX. na pozemku R. s parcelným číslom XXX na list vlastníctva č. X do výlučného vlastníctva obce Švedlár(t.j. žalobcu) . Podkladom na vykonanie opravy sa stali údaje zapísané v pozemkovoknižnej vložke č. XX so súpisným číslom XX (po prečíslovaní stavba so súpisným číslom XX, Zmena č. XX/XX) a v liste vlastníctva č. X zapísaná pri zakladaní evidencie právnych vzťahov prešetrovaním na Obci (II. etapa) ako zmena č. XXX/XX., čo podľa prokurátora bol postup v súlade so zákonom.

17. Z platobných výmerov žalobcu č. XX/XXXX a č. XX/XXXX oba z XX.XX.XXXX vyplynulo, že tento bývalému manželovi žalovanej v 1. rade z predmetnej nehnuteľnosti - rodinný dom súp. č. XX vyruboval daň z nehnuteľnosti.

18. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) žalobca žiadnym spôsobom neriešil otázku užívania sporných nehnuteľností so súp.č. XX s jej užívateľmi, keďže má viac listov vlastníctva, kde je možno aj niekoľko tisíc parciel a pokiaľ nemá podnet na nejaké šetrenie, človek sa nebude v tom hrabať, čo a kde je. K vyrubovaniu daňových povinností u nehnuteľností so súp.č. XX. a úhradám dane za ňu štatutár žalobcu uviedol, že to robí pracovníčka obce , ktorá je poverená podpisovaním výmerov, automaticky, a preto to ani bližšie nešetřili, len v prípade, ak by bol nejaký problém s daňovými povinnosťami. Podľa výpovede žalovanej v 1. rade je to práve ona , kto platí dňa z nehnuteľnosti za uvedený rodinný dom súp. č. XX, rovnako taj ak poplatky za komunálny odpad.

19. Zároveň z výpovede žalovanej v 1. rade vyplynulo, že po dobu užívania tohto rodinného domu vykonali na ňom opravy, ktoré aj financovali. Konkrétne bola opravená strecha, lebo všade zatekalo a financovalo sa to z peňazí žalovaného v 2. rade, a síce zo sumy, ktorá mu bola vyplatená na jeho dôchodok vo výške cca 3.000,- Eur, ktorý mu pôvodne nechceli uznať. V kuchyni sa tiež betonovalo, tiež z tých istých peňazí žalovaného v 2. rade. Uvedené skutočnosti potvrdil aj žalovaný v 2. rade.

20. Dňa XX.XX.XXXX došlo k incidentu medzi žalovanými a bývalým manželom žalovanej v 1. rade, v dôsledku ktorého bol tento bývalý manžel uvedeného dňa o 19.45 hod. podľa § 27a, ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore vykázaný zo spoločného obydlija ohrozenej osoby - žalovanej v 1. rade. Vykázanie sa vzťahovalo na rodinný dom v obci Z. XX na dobu 10 dní, t.j. do 00.00 hod. dňa 23.4.2017. Potvrdenie prevzali ako žalovaná v 1. rade, tak aj jej bývalý manžel osobne, čo vyplynulo z potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydlija od OO PZ Nálepko vo dňa XX.X.XXXX.

21. Podľa výpovede žalovanej v 1. rade v uvedený deň potom, čo prišla so synom (žalovaným v 2. rade) z obchodu, bol jej bývalý manžel doma ožratý a mal uviesť, že ide s nimi robiť poriadky. Ona sa zľakla, postavila sa, načo on jej dal dvakrát po hlave, pričom ona spadla. Žalovaný v 2. rade (syn) ju zdvihol zo zeme, sadla si na stoličku, bola v šoku a nevedela, čo má robiť. Svedok B. - bývalý manžel žalovanej v 1. rade zase uvádzal, že v ten deň kedy bol vykázaný z obydlija sa žalovaná v 1. rade k nemu správala tak, že mu len odvrkla, že oni to spolu so synom a dcérou tam riadia.

22. Podľa svedkyne M. - dcéry žalovanej v 1. rade v ten deň jej žalovaná v 1. rade volala, keďže ju však nerozumela, sadla do auta a šla za ňu, pričom v dome samotnom, zastihla bývalého manžela žalovanej, boli tam už aj policajti. Menovaný mal vypité a podľa tejto svedkyne nafúkal večer cez 2 promile, dokonca podľa nej ani nepoznal starostu obce, ktorého oslovil menom U.. Tiež sa jej mala v uvedený deň žalovaná v 1. rade zdôveriť, že ju mal bývalý manžel napadnúť dvomi ranami zozadu do hlavy, kde mala vo vlasovej časti podliatinu. Vtedy napadol aj brata svedkyne - žalovaného v 2. rade, ktorý mal modrinu pod okom. Podľa tejto svedkyne kým žalovaný v 2. rade dokázal brániť žalovanú v 1. rade, tak to ešte šlo, ale v ten deň táto žalovaná videla, že jej bývalý manžel premohol už aj brata - žalovaného v 2. rade a preto si povedala dosť, a podala na neho trestné oznámenie.

23. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) tento bol v uvedený deň prizvaný cestou polície k vykázaniu bývalého manžela žalovanej v 1. rade z bytu, ktoré sa realizovalo. Pri jeho vstupe do domu s policajnými orgánmi bol bývalý manžel žalovanej v 1. rade doma, bol pod vplyvom alkoholu, nejavil žiadne známky agresie. Akurát on zaznamenal žalovanú v 1. rade, kedy táto mala nejaké invectívy, policajti ju usmernili a upozornili bývalého manžela žalovanej v 1. rade, kde spísali formality a uviedli mu, aby si zobral osobné veci a musí dom, resp. byť uvoľniť na 10 dní a nesmie sa do domu vrátiť po túto dobu.

24. Z potvrdenia o ošetrovaní na pracovisku urgentného príjmu Nemocnice s Poliklinikou Spišská Nová Ves zo dňa XX.XX.XXXX súd zistil, že žalovaná v 1. rade bola ošetrovaná v uvedenom zariadení, kedy bolo ošetrovateľom konštatované udretie, bitie, kopnutie, vykrútenie, pohryzenie alebo poškrabanie inou osobou a akútnu stresovú reakciu a tak zistené povrchné poranenia vlasovej časti hlavy a akútnu stresovú reakciu, pričom z lekárskeho hľadiska išlo o úraz ľahký, s dobou ambulantného liečenia 7 dní. Žalovaná v 1. rade podľa obsahu uvedenej správy uvádzala, že bola napadnutá opitým manželom, udretá dlaňou po hlave, v dôsledku čoho spadla, v bezvedomí nebola, nevracala, amnéziu nemá.

25. Rozhodnutím Okresného úradu Spišská Nová Ves, odbor všeobecnej vnútornej správy sp.zn. U. ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.03.2018 bol bývalý manžel žalovanej v 1. rade uznaný za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví a to na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo 15,00 hod v Obci Z. v rodinnom dome č. XX v spoločnej domácnosti sa hrubo správal voči blízkym osobám manželke - žalovanej v 1. rade, a to tak, že jej vulgárne nadával, že je kurva a piča, a voči svojmu synovi - žalovanému v 2. rade, a to tak, že ho udrel päšťou do tváre a svojej manželke - žalovanej v 1. rade spôsobil drobné ublíženie na zdraví, a to tak, že ju udrel pravou rukou do zadnej časti hlavy, čím jej spôsobil povrchové poranenie vlasatej časti hlavy. Za to mu bola uložená pokuta vo výške 40,-EUR, a zároveň bol zaviazaný na náhradu trov konania. (č.l. 223 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U.).

26. Vyššie uvedený orgán tak rozhodol potom, čo mu predmetná vec vyšetrovateľom policajného zboru na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Spišskej Novej Vsi , odboru kriminálnej polície ČVS: OP., ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2017, v spojení s opravným uznesením uvedeného orgánu zo dňa 02.01.2018, bola postúpená na prejednanie , lebo výsledky vyšetrovania preukazovali , že v danom prípade nejde o trestný čin , ale ide o skutok , ktorý by mohol byť priestupkom podľa zákona č. 372/1990 Zb. (č.l. 152 resp. 184 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U.XX. Následne rozhodnutím Okresného úradu Košice , odbor opravných prostriedkov sp.zn. U. tento orgán nevyhoviel protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves č. Pd 103/18/8810-2 zo dňa 30.05.2018, ktorý tento podal proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Okresného úradu Spišská Nová Ves , odbor všeobecnej vnútornej správy sp.zn. U., dôvodiac , že skutok bývalého manžela žalovanej v 1. rade , za ktorý bol uznávaný za vinného v uvedenom priestupkovom konaní, tvorí dielči skutok predznamajúci ojedinelé protiprávne konanie tohto bývalého manžela žalovanej v 1. rade , ktorého sa mal dopustiť voči členom svojej rodiny , najmä voči manželke - žalovanej v 1. rade , najmenej od roku 2004 až do XX.XX.XXXX . vrátane, pričom jednotlivé skutky za uvedené obdobie je potrebné posúdiť ako jeden skutok naplňujúci skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona. (č.l. 227 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U.).

28. Z odôvodnenia tohto uvedeného rozhodnutia vyššie uvedeného správneho orgánu vyplynulo, že tak rozhodol potom, čo konštatoval , že prokuratúra už v uvedenej veci konala a rozhodla , a teda jej ďalšie konanie znamená prekážku rozhodnutej veci a porušenie zásady „ ne bis in dem“. Tiež poukázal na to, že prokurátor nekonkretizoval akým konaním mal obvinený (bývalý manžel žalovanej v 1. rade - poznámka súdu) spáchať pokračujúci trestný čin týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby , ktorého zavŕšením mal byť skutok posudzovaný v napadnutom rozhodnutí. Vytýkal tiež to, že v proteste prokurátora nie je uvedené , kedy, kde, ako a z čoho vyplýva, že mal obvinený spáchať ďalšie čiastkové útoky proti bývalej manželke - žalovanej v 1. rade.

29. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Spišskej Novej Vsi , odboru kriminálnej polície ČVS: U. ktoré v čase rozhodovania súdu ešte nebolo právoplatné, vyšetrovateľ PZ začaté trestné stíhanie vo veci za zločin týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby na tom skutkovom základe, že najmenej od roku 2004 najmenej do XX.XX.XXXX v Obci Z. okr. W. , v rodinnom dome č. XX bývalý manžel žalovanej v 1. rade v spoločnej domácnosti spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej manželke - žalovanej v 1. rade , a to tým spôsobom, že ju opakovane fyzicky napádal, kopal do nej a udieral ju pästami, vyhŕňal ju z domu, pod vplyvom alkoholu jej vulgárne nadával, čím u jej vyvolával strach a stres , v presne nezistený deň v mesiaci M. jej priložil pod krk nôž , že ak nevypadne z domu , taju večer zadasí vankúšom , pričom v danom období sa spôsobovanie psychického a fyzického utrpenia nepreukázalo, zastavil, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. (č.l. 320 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U.

30. V súvislosti so správaním sa bývalého manžela k žalovaným z výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) vyplynulo, že obec neevidovala v minulosti žiadne problémy v uvedenej rodine žalovaných teda nejakú agresivitu zo strany bývalého manžela žalovanej v 1. rade. Tento bol vnímaný ako človek, ktorý sa nepotuluje po krčmách. nebolo o ňom počuť na dedine, že by boli nejaké problémy , avšak pokiaľ ide o to, čo sa prípadne dialo v samotnej domácnosti uvedenej rodiny , to nemôže posúdiť.

31. Podľa výpovede žalovanej v 1. rade už v čase, ako sa presťahovali do rodinného domu súp. č. XX jej bývalý manžel bol agresívny, chodil domov ožratý, chodil z krčmy do krčmy. V tom čase pracoval u zamestnávateľa Piloimpregna, a ako chodil domov bil ju , ako aj deti. Žalovaná v 1. rade tvrdila, že na exmanžela volala policajtov možno 15-krát, avšak títo nerobili nič, iba ho upozornili. Exmanžel ju neustále bil a vyhŕňal z deťmi z domu, stále sa jej podľa tvrdení žalovanej v 1. rade vyhrážal, že ju zabije, dolámal jej ruky, nohy a aj rebrá, a mal jej tak isto vybiť aj zuby. Podľa výpovede žalovaného v 2. rade mu bývalý manžel žalovanej v 1, rade a zároveň jeho otec vykrikoval, že nie je jeho syn, že je od cigána, vulgárne mu nadával ,urážal ho a ponižoval, tiež ho bil a týral.

32. Naproti tomu bývalý manžel žalovanej v 1. rade vo svojej výpovedi svedka vyššie uvedené tvrdenia žalovaných poprel a uviedol, že pokiaľ ide niekedy zlomeniny končatín, príp. vylomenie zubov u žalovanej v 1. rade tieto si spôsobila ona samotná nakoľko stále bola opitá, takto opitá aj chodila po obci a celá obec to vie. Podľa jeho tvrdení od r. 2012 do neho žalovaní stále len skákali a ubližovali mu. Tvrdil, že do neho stále rýpali, aj do bitky s ním skákali a mohlo to byť aj 30-krát a to od momentu, kedy v r. 2012 nehnuteľnosť súp.č. XX daroval nevlastnej dcére.

33. Podľa svedkyne M. - dcéry žalovanej v 1. rade žalovaná v 1. rade mala so svojim bývalým manželom ťažký život, tento bol ťažká povaha, alkoholik, násilnícky, agresívny a tieto veci si podľa jej vyjadrenia aj samotná táto svedkyňa užila do svojich 18-tich rokov. Menovaný aj tejto svedkyňi mal stále vykrikovať, že keď si ju zobral „na meno“, tak si môže s ňou robiť, čo chce. Podľa jej slov po 18-tom roku z domu odišla, avšak v skutočnosti ju z domu vyhodil práve bývalý manžel žalovanej v 1. rade. Aj po tomto období správanie sa bývalého manžela vo vzťahu k žalovanej v 1. rade tak ako ho popísala, naďalej pokračovalo. Tvrdila, že aj vo vzťahu k jej osobe, ako aj k žalovaným sa bývalý manžel žalovanej v 1. rade vždy choval agresívne.

34. Zo záverov znaleckého posudku č. XXX/XXXX. súdnej znalkyne doc. PhDr. Márie Gažiovej zo dňa XX.XX.XXXX vyplynulo, že žalovaná v 1. rade má intelektovú kapacitu (celkovú chápacosť) v dolnej pásme normy a jej intelektové schopnosti v praktických zložkách sa pohybujú v pásme hraničnom / 84-79/. Vyšetrením nebol zachytený výskyt pseudoreminiscencií (nepravých spomienok) a konfabulácií (tvorba obsahov, ktoré nemajú pôvod v realite). Psychologické vyšetrenie nezachytáva povahový a patologický sklon klamať, skresľovať, vymýšľať, bagatelizovať a dramatizovať prežité skutočnosti. Menovaná je dostatočne disponovaná vecne a adekvátne popísať prežité udalosti, úroveň vierohodnosti možno považovať za dostatočnú. Jej celkový psychický stav je dlhodobo nepriaznivý, je iba čiastočne liečbou kompenzovaný. V čase popisovaného incidentu zo dňa XX.XX.XXXX. a následne po ňom je psychický stav psychiatrom popisovaný ako dekompenzovaný -celkovo zhoršený v smere úzkostno-depresívnej symptomatológie. Osobnostne je menovaná submisívna, skôr uzavretá, zdržanlivá, nenáročná, s pohotovosťou vyhovieť požiadavkám okolia, má nízku sebadôveru a významne limitovaný sebarešpekt. Depresívna porucha posudzovanej sa vyvíjala dlhodobo, prejavuje sa skleslosťou, mikromanickým sebavnímáním, úzkosťou, nedostatkom iniciatívy, redukciou záujmov, Je v liečbe pre somatické ochorenia, ktoré celkový psychický stav zhoršujú.

35. Zo záverov znaleckého posudku č. XX/XXXX. súdnej znalkyne PhDr. Evy Sklenárovej - znalkyne v odbore psychológia zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 239-266 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U. vyplynulo, že intelektové schopnosti žalovanej v 1. rade sú v pásme podpriemeru, ťažšie chápe vzťahy a súvislosti, logické myslenie je slabo rozvinuté, čo má dopad aj na to, že jej úsudky sú nie vždy správne. Kognitívny vývin menovanej (myslenie, pozornosť, pamäť, vnímanie) je v súčasnej dobe v norme. Pamäťové schopnosti má rozvinuté na úrovni podpriemeru; v zážitkovej pamäti je schopná správne lokalizovať a v chronologickej štruktúre opísať zážitky; je spôsobilá si zapamätať a správne reprodukovať to čo prežila, pričom sa opiera o vlastné spomienky. Časová orientácia je správna, vie sa orientovať v čase a vie aj lokalizovať svoje spomienky. Vnímanie je v norme, bez bludov, jej vnímanie je presné a v dôsledku toho aj reprodukcia je presná, nespochybňuje vlastné vyjadrenia a nemení ich a to ani s odstupom času od skutku, ktorý uplynul; je spôsobilá si zapamätať dostatok podnetov v súčasnosti a aj ich vie v kvalitatívnej rovine dobre reprodukovať aj s dostatkom detailov a v chronologickom slede. Popisuje udalosť tak ako sa s vysokou pravdepodobnosťou stala a znalkyňa u nej nezistila v súčasnej dobe už emotivitu spojenú so skutkom, vyjadruje sa pokojne a bez sprievodných emočných prejavov. Je u nej vecný a objektívny popis, bez sprievodných emočných prejavov, zveličovania, bez hnevu. Vzhľadom k tomu, že jej intelektové schopnosti sú menej disponované, môže byť čiastočne ovplyvniteľná, ale má dostatok zdravého úsudku, ktorý je potrebný pre bežnú orientáciu v živote, vie kriticky uvažovať a tak si vie preveriť tvrdenia okolia do istej hranice, čo má vplyv aj na to, do akej miery a v čom je ovplyvniteľná. Bez kritického zhodnotenia nepreberá názory na situáciu. Ak by v čase skutku neprežila stres, tieseň a strach, potom by nedoviedla svoje konanie neskôr do takých koncov ako to urobila: rozvod, oddelené bývanie a zmena priezviska. Sú to udalosti, ktoré poukazujú na jej citové strádanie a nepohodu vo vzťahu, odpor k manželovi, ako aj možná následky týrania zo strany manžela.

36. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) na predmetnú vypratávanú nehnuteľnosť po incidente medzi bývalým manželom žalovanej v 1. rade a žalovanou v 1. rade požiadal tento bývalý manžel o uzavretie nájomnej zmluvy, ktorú obecné zastupiteľstvo, poznajúc jeho osobu schválilo.

37. Dňa XX.XX.XXXX uzavrel žalobca ako prenajímateľ s bývalým manželom žalovanej v 1. rade ako nájomcom Zmluvu o nájme č. XX/XXX/XX, na základe ktorej tomuto prenajal rodinný dom súp. č. XX, ktorý je predmetom vypratávania v tomto sporovom konaní, ako ak pozemky parcelné číslo XXX a XXX a to počnúc od 01.05.2017 na dobu neurčitú za účelom bývania a obhospodarovania za nájomné vo výške 10,-EUR mesačne. Uvedený rodinný dom v predmetnej zmluve označil ako stavba bez súpisného čísla.

38. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) v tejto pôvodnej zmluve o nájme č. XX/XXX/XX sa uvedené súpisné číslo tejto stavby neobjavilo preto , lebo až po incidente zo dňa XX.XX.XXXX medzi bývalým manželom žalovanej v 1. rade a žalovanou v 1. rade sa žalobca začal zaujímať o parcelné čísla a zistil, že tento dom v katastri nemá zapísané popisné číslo, pričom k tejto chybe došlo pri preklápaní do elektronickej verzie , preto sa aj urobila oprava a následne o pár dní bol žalobcovi zaslaný protokol, v ktorom bolo uvedené súp. č. XX, a následne bolo aj na katastri zapísané. Následne sa to riešilo osobitným Dodatkom č. 1 k predmetnej zmluve.

39. V rámci podnetu žalovanej v 1. rade okresný prokurátor v Spišskej Novej Vsi pod sp.zn. Pd 15/18/8810-15 preskúmal postup obecného zastupiteľstva žalobcu pri prijímaní uznesenia č. XXX/XXXX/IV zo dňa XX.XX.XXXX. ktorým došlo k akceptovaniu žiadosti bývalého manžela žalovanej v 1. rade o prenájom parcel č. XXX a XXX k.ú. Z., vrátane budovy postavenej na parcele XXX (t.j. rodinného domu súp. č. XX -poznámka súdu) , ktoré sa následne stalo podkladom na uzavretie zmluvy o nájme č.XX/XXX/XX zo dňa XX.X.XXXX vrátane jej dodatku č. 1 zo dňa XX.XX.XXXX. Následne konštatoval, že žalobca ako obec bol povinný postupovať podľa zákona č. 138/1991 Zb. pričom konštatoval, že žalobca tak nekonal. Poukázal na to, že naliehavá potreba pri prenajímaní nehnuteľného majetku, ktorú si žalobca zakomponoval do svojich zásad hospodárenia s majetkom obce a ktorú obecné zastupiteľstvo žalobcu zrejme posúdilo aj v prípade podania žiadosti bývalého manžela žalovanej v 1. rade, túto nijako nezakomponovalo do obsahu napádaného uznesenia, čo nezabavuje obecné zastupiteľstvo , aby obchádzalo porušené znenie zákona č. 138/1991 Zb, upravujúce postup prenechania majetku obce do nájmu fyzickej osobe. Z postupu , ktorý predchádzal prijatiu uznesenia č. XXX/XXXX/IV vôbec nevyplýva ako dospelo obecné zastupiteľstvo žalobcu k stanoveniu výšky nájmu. Prijatie napadnutého uznesenia v deň nasledujúci po prijatí žiadosti bývalého manžela žalovanej v 1. rade a následné uzavretie nájmovej zmluvy dňa XX.XX.XXXX jednoznačne nasvedčuje , že obecné zastupiteľstvo schválilo priamy prenájom obecného majetku konkrétnej osobe za individuálnu cenu 10,--EUR mesačne. Nie je zrejmé, či pri určení trhovej výšky nájomného sa vychádzalo skôr z voľnej úvahy poslancov obecného zastupiteľstva alebo z ceny nájomného, za aké sa prenajímajú obdobné nehnuteľnosti v konkrétnej lokalite, keďže reálny podklad na stanovenie výšky nájmu v obsahu uznesenia absentuje. Preto uvedený prokurátor podal protest žalobcovi z dôvodu porušenia § 9a ods. 9 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Stratou právneho pokladu nájmovej zmluvy, t.j. uznesenia XXX/XXXX/IV, došlo automaticky aj k strate platnosti samotnej nájmovej zmluvy. V prípade vyhovenia návrhu uvedeného v proteste prokuratúry sa stane predmetná nehnuteľnosť - rodinný dom č. XX vrátane prísluších pozemkov vo vlastníctve žalobcu „ voľnou“ a preto nemožno vylúčiť , že obec ak tak sama usúdi na základe podanej žiadosti ďalšej tretej osoby, môže pristúpiť k prípadnému prenájmu, či predaju tejto nehnuteľnosti.

40. Vyššie uvedené vyrozumienie ako prípis zo dňa 25.04.2018 bolo zaslané aj žalovanej v 1. rade, ako iniciátorke podnetu v danej veci.

41. Prípisom oboch žalovaných zo dňa 06.07.2018 označeným ako „Žiadosti o odkúpenie a prenájom domu a pozemku“ a adresovaným žalobcovi žalovaní tento požiadali o odkúpenie rodinného domu so súpisným číslom XX, ktorý stojí na parcele číslo XXX, a ako aj o odkúpenie parcel č. XXX a XXX. Súčasne uvedeným prípisom požiadali aj o prenájom uvedeného pozemkov obce a rodinného domu a to v prípade, že ich žiadosti o ich nebude opätovne vyhovené.

42. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) taká žiadosť je zaevidovaná, ale bola obecným zastupiteľstvom zamietnutá s tým posúdením, že prakticky vedľajšiu nehnuteľnosť so súp.č. XX vykázaný bývalý manžel žalovanej v 1. rade v dobrej viere daroval dcére žalovanej v 1. rade, táto nehnuteľnosť so súp.č. XX je t.č. prázdna a teda dotyční žalovaní sa majú kde uchýliť.

43. Zároveň podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) na základe protestu prokurátora bolo uznesenie o prenájme nehnuteľnosti na základe tejto zmluvy zrušené, kde bol následne uplatnený postup pri prenájme obecného majetku, ako osobitný zreteľ a nadväzne na to bola opätovne schválená nájmovná zmluva s bývalým manželom žalovanej v 1. rade na tú istú nehnuteľnosť. T.č. je teda platná nová nájmovná zmluva, na základe ktorej bývalý manžel žalovanej v 1. rade spláca obci nájom a to aj napriek tomu, že tam nebýva. Keďže však žalovaní toho času obývajú túto nehnuteľnosť obecné zastupiteľstvo poznajúc situáciu bývalého manžela žalovanej v 1. rade , aby tento neskončil ako človek

v staršom veku na ulici, poskytlo mu dočasné provizórne ubytovanie na miestnom športovom areáli, kde mu schválili jednu miestnosť, v ktorej sa dodnes zdržiava.

44. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj bývalý manžel žalovanej v 1. rade vo svojej svedeckej výpovedi, kedy uviedol, že toho času platí jednak 10,- Eur nájom mesačne za ubytovanie na ihrisku, ktoré mu žalobca zabezpečil, a jednak nájomné za rodinný dom č. 72, kde t.č. bývajú žalovaní.

45. Pokiaľ ide o vyššie prezentovanú námietku žalobcu, že žalovaní majú k dispozícii nehnuteľnosť so súp.č. XX, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dcéra žalovanej v 1. rade, M. je toho času skutočne výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti - stavby - hospodárskej budovy súpisné číslo XX stojacej na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX, druh pozemku : Zastavané plochy a nádvoria, nachádzajúci sa v k.ú. Z.r podľa zápisu na Liste vlastníctva č. XX.

46. Z výpovede svedkyne M. - dcéry žalovanej v 1. rade vyplynulo, že od r. 2013 je táto nehnuteľnosť vedená ako hospodárska budova, keďže si uvedená svedkyňa na ňu vybavovala príspevok z fondu národného majetku.

47. Podľa výpovede bývalého manžela žalovanej v 1. rade uvedenú nehnuteľnosť v roku XXXX. daroval uvedenej svedkyňi ako nevlastnej dcére, ktorá tam mala ísť stavať nový dom od základov, ale nedostali na to peniaze, tak od toho odstúpili a nakoniec chceli urobiť z toho hospodársku budovu.

48. Podľa výpovede žalovanej v 1. rade je táto nehnuteľnosť neobývateľná, nakoľko tam nie je ani voda, ani pec, je to len hospodárska budova, v ktorej nič nie je. Potvrdila, že v uvedenej nehnuteľnosti predtým bývali aj jej svokrovci - rodičia jej bývalého manžela, avšak bývali tam bez všetkého, teda bez vody a to až do doby, kým nezomreli. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj písomné vyjadrenie M. - dcéry žalovanej v 1. rade zo dňa XX.XX.XXXX, podľa ktorého v čase kedy táto v tejto nehnuteľnosti určité obdobie vzhľadom na jej rodinné problémy žila, nebola zavedená voda, nebolo tam žiadne vybavenie, žiadne sociálne zariadenie, spali len na provizórnych posteliach. V izbe bola pec na tuhé palivo. Elektrina bola prepojená z domu sú. č. XX a polovicu výdavkov za elektrinu uhrádzala žalovanej v 1. rade. Rovnako tak sa vyjadrila vo svojej výpovedi aj svedkyňa M. - dcéra žalovanej v 1. rade, podľa ktorej uvedená nehnuteľnosť v súčasnosti je len chatrčou „na zbúranie“, sčasti dvora je to podopreté, aby to nespadlo, a nie je v nej voda, elektrina, nie je tam nič, používa sa to momentálne ako sklad. Podľa výpovede uvedenej svedkyne po darovaní chcela tento dom opraviť, avšak keď sa o tom bavila s odborníkmi, statik jej uviedol, že to nemá význam, že to nemá žiaden základ a je lepšie to zbúrať a postaviť niečo nové, preto aj na základe toho dala vypracovať projekt, ktorý má k dispozícii.

49. Naproti tomu pokiaľ ide o žalobcu z Listu vlastníctva č. X vyplynulo, že tento okrem v tomto spore vypratávaného rodinného domu súpisné číslo XX, je v súčasnosti výlučným vlastníkom aj ďalších piatich rodinných domov a to so súpisným číslom X stojacom na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX, so súpisným číslom XX stojacom na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XX, so súpisným číslom XXX stojacom na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX, so súpisným číslom XXX stojacom na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX/X, a so súpisným číslom XXX stojacom na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape pod parcelným číslom : XXX/X.

50. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) zistili že obec vlastní ďalšie tri rodinné domy, ktoré sú dlhodobo obývané na základe pre obec neznámeho titulu. Ide o nehnuteľnosti, ktoré štátne lesy previedli na obec ako svoje rodinné domy aj s rómskymi rodinami v rómskej osade, ktoré tieto dodnes obývajú. Ide o domy, ktoré nemajú žiadne vybavenie a vyžadujú sa u nich rozsiahle stavebné úpravy, na čo obec nemá. Nájomné zmluvy na tieto nehnuteľnosti s dotýčnými osobami, ktoré ich obávajú, nikto neuzatváral, tieto domy boli im ponúkané, nie však oficiálne, na odkúpenie, ale dotýční nemajú finančné prostriedky. Zatiaľ k vypratávaniu týchto rodinných domov žalobca (obec) nepristúpil.

51. Podľa výpovede štatutára žalobcu (starostu obce) žalobca má s rodinným domom súp.č. XX, v súčasnosti obývaným žalovanými taký zámer, žeby zatiaľ tento ostal v prenájme pre bývalého manžela žalovanej v 1. rade na dožitie.

52. Pokiaľ ide o zdravotný stav oboch žalovaných podľa lekárskeho správy MUDr. Františka Hamráka , ošetrojúceho psychiatra oboch žalovaných u žalovanej v 1. rade je diagnostikovaná akútna stresová depresívna reakcia po fyzickej inzultácii manželom (F 43.0) a Zmiešaná úzkostná a depresívna porucha F 41.2.

53. U žalovaného v 2. rade je zase diagnostikovaná Neorganická psychotická porucha s obrazom schizofrénie - reaktívne decomp. (po fyzickej inzultácii otcom) / F 28/, ďalej stav po suicidálnom pokuse požitím acetónu , a tiež ľahká mentálna retardácia /F 70.0./. Z jednej zo správ (zo dňa 23.07.2018) vyplynulo , že uvedený žalovaný je fixovaný na prirodzené domáce prostredie.

54. Vyššie uvedené diagnózy o žalovaných potvrdil MUDr. František Hamrák - ošetrojúci psychiater oboch žalovaných aj vo svojej písomnej výpovedi svedka uskutočnenej postupom podľa 196 ods. 3 CSP.. Podľa vyjadrenia tohto svedka tieto diagnózy sú objektívnymi metódami , npr. prístrojmi sa nedajú zistiť, ide o klinický pohľad tohto svedka (psychiatra) , vyšetrený kladením otázok, odpoveďami, psychickým a fyzickým prejavom pacienta , pričom nejde iba o údaje udávané pacientom.

55. Podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX súdnej znalkyne MUDr. Andrey Remeckej - znalkyne v odbore Zdravotníctvo a farmácia , odvetvie psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie , gerontopsychiatria) zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 280- 312 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U.) bola u žalovanej v 1. rade zistená porucha prispôsobenia - Protrahovaná depresívna reakcia / F 43.2 podľa MKCH-10/ , čo je stav miernej depresie ako reakcie na dlhodobú expozíciu stresu. Prejavuje sa subjektívnou tiesňou, depresívnou náladou, úzkosťou , obavami, plačlivosťou, zhoršením výkonu v každodenných činnostiach , nechutenstvom s poklesom na váhe, poruchou spánku, ktoré narušujú sociálne fungovanie a výkon v dôležitých sociálnych rolách a môže byť taktiež komplikovaná suicidálnymi pokusmi . Poruchy prispôsobovania spravidla odznievajú do šiestich mesiacoch od prežitia stresujúcej udalosti , asi o 30 % pacientov pri protrahovanom strese sa príznaky objavujú dlhodobo. Akútna stresová depresívna reakcia u poškodenej prerástla do Protrahovanej depresívnej reakcie. Táto patri medzi neurotické poruchy a nejedná sa o duševnú poruchu. U menovanej neboli zistené žiadne poruchy vnímania myslenia, jej intelektové schopnosti sú v pásme podpriemeru. Posttraumatická stresová porucha u poškodenej nebola diagnostikovaná. Žalovaná v 1. rade je dlhodobo psychiatricky liečená od roku 2005 na psychiatrickej ambulancii s diagnózou Neurasténia , neskôr prediagnostikovaná na Zmiešanú úzkostne depresívnu poruchu. Po napadnutí manželom dňa 13.04.2017 diagnostikovaná Akútna stresová depresívna reakcia po fyzickej inzultácii manželom F 43.0 , ktorá prerástla do Protrahovanej depresívnej reakcie . Táto u menovanej vznikla v príčinnej súvislosti viacerých faktorov, jednak v príčinnej súvislosti so správaním sa jej bývalého manžela vo vzťahu k nej , ako aj v príčinnej súvislosti sociálnej deprivácie - hroziace vystaňovanie z rodinného domu, v ktorom poškodená býva. Na pretrvávaní príznakov ochorenia sa taktiež môže podieľať zlý zdravotný stav poškodenej ako aj závažné duševné ochorenie jej syna.

56. Z vyššie uvedenej písomnej výpovede svedka MUDr. Františka Hamráka - ošetrojúceho psychiatra oboch žalovaných tiež vyplynulo, že u oboch žalovaných zmena ich prirodzeného prostredia , v ktorom v súčasnosti bývajú a ktoré vnímajú ako svoj „ domov“ môže spôsobiť aj výrazné zhoršenie psychického stavu, keď im nebude poskytnutá adekvátna náhrada bývania. Súdne konanie o vypratanie nehnuteľnosti vplyva negatívne na oboch žalovaných , títo žijú vo frustrácii, existenčnom strachu, čo podľa tohto svedka má potvrdzovať opakovane ich dcéra. Pri psychiatrických kontrolách u žalovaných dominuje psychické napätie, úzkosť, obavnosť, a ako hlavný svoj problém dlhodobo udávajú obavy a strach z exmanžela , resp. otca, z budúcnosti, z deložovania. Žalovaným neprospievajú náhle zmeny vonkajších faktorov, stresové situácie , deficitný sociálny a ekonomický status , ktoré nedokážu riešiť ako psychicky zdraví ľudia. Naopak pravidelné užívanie psychiatrických liekov a harmonické rodinné prostredie najviac prospieva k zlepšeniu ich zdravotného stavu. Podľa subjektívnych údajov samotných žalovaných , údajov od dcéry žalovanej v 1. rade , ako aj z pozorovaní tohto samotného svedka obaja žalovaní lieky užívajú, aj keď pravidelnosť užívania nie je možné verifikovať, pričom ich lieky majú prevažne antidepresívny , tlmivý účinok a u žalovaného v 2. rade aj účinok proti bludom a halucináciám.

57. Svedok MUDr. František Hamrák potvrdil, že u žalovaného v 2. rade bol samovražedný pokus vypitím acetónu, kedy bol tento menovaný vtedy aj hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení v Levoči, pričom podľa svedka dispozície na samovražedné konanie je dané práve u tohto žalovaného v 2. rade, všetko však záleží od ďalšieho sociálneho statusu žalovaných. Nevylúčil, že pokiaľ ide žalovaného v

2. rade v prípade jeho nedobrovoľného vysťahovania sa z jeho prirodzeného prostredia, môže sa tento pokúsiť o samovraždu. Uvedený žalovaný bol podľa zistení tohto svedka celkovo hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení v Levoči v rokoch XXXX, XXXX a dvakrát v roku XXXX. Pred incidentom z 13.04.2017 boli u neho známky depresii a anoxiozity prítomné nepravidelne v rámci základnej diagnózy .

58. Zo záverov znaleckého posudku č. XX/XXXX . súdnej znalkyne PhDr. Evy Sklenárovej - znalkyne v odbore psychológia zo dňa 21.05.2019 (č.l. 239-266 vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves - ČVS: U..vyplynulo, že osobnostná štruktúra žalovanej v 1. rade poukazuje na simplexnosť osoby, teraz už vitálnu, ale s neurotickým ladením. Zisťuje sa u nej vysoké skóre v depresívnych reakciách : fóbické, somatizujúce, hypochondrické , aj paranoidné (v dotazníku DDD , kde výsledky hovoria o depresívnom syndróme, spojenom so strachmi, negatívnymi pocitmi, súčasne tento depresívny syndróm má aj charakter telesných príznakov, ktoré súvisia s bolesťami hlavy, krku, závraťou, pocitmi neistej chôdže; ide o myšlienkové prejavy obáv o telesné zdravie, sebavýčitkami ak ide o sebaužívanie; kognitívne procesy sú spojené s nedôverou voči iným osobám, má pocit zmanipulovania inými). V súčasnej psychike menovanej znalkyňa nezistila žiadne znaky posttraumatickej stresovej poruchy / nie je prítomná reakcia na traumy : sebazničujúce reakcie, bezmocnosť, otupelosť, silné negatívne emócie a pod./ , ktoré by ukazovali na to, že trpí touto poruchou, čo môže súvisieť s odstupom 2 rokov od skutku, počas ktorého sa menovaná vypořádala s danou situáciou tak, že sa rozviedla a oddelila svoje bývanie od manžela.

59. Prípisom žalobcu zo dňa 22.05.2017 sp.zn. XXX/XX označeným ako „ Výzva na vypratanie nehnuteľnosti vo vlastníctve Obce Z.“ adresovaným obom žalovaným žalobca týchto vyzval na vypratanie rodinného domu súp.č. XX a príslušných chodbových priestorov poukazujúc na to, že trvalý pobyt žalovaných je na súp. č. XX a nie na súp. číslo XX, pričom žalobca uplatňujúc si svoje vlastnícke právo si bude oddeľovať svoju časť mechanickým zariadením, a tiež poukazujúc na to, že predmetná budova so súpisným číslom XX bola rozhodnutím Obecného zastupiteľstva prenajatá.

60. Prípisom právneho zástupcu žalobcu zo dňa 29.06.2017 adresovaným žalovanej v 1. rade tento opätovne v mene žalobcu vyzval menovanú na vypratanie uvedenej nehnuteľnosti súp. č. XX do 10.07.2017 dôvodiac to tým, že túto nehnuteľnosť menovaná užíva neoprávnene a bez akéhokoľvek právneho titulu a bráni tak žalobcovi vo výkone jeho vlastníckych práv.

61. Podľa § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. , Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „ Občiansky zákonník“), vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

62. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

63. Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

64. Podľa článku 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

65. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

66. Podľa článku 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy.

67. Podľa článku 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ

68. Podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

69. Podľa článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

70. Podľa článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

71. Podľa článku 154c ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, iné medzinárodné zmluvy, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku, ak tak ustanovuje zákon.

72. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. septembra 1953 (zverejnený OZNÁMENÍM Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č 209/1992 Zb.) ďalej aj ako „Dohovor“, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

73. Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

74. Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť.

75. V danom spore dochádza k stretu dvoch základných práv a síce práva vlastníckeho a práva na ochranu obydlia.

76. Právo na ochranu obydlia a domovú slobodu je podľa judikatúry najvyššieho súdu súčasťou širšej kategórie, ktorou je ochrana súkromia. Ochrana súkromia je zakotvená vo viacerých ustanoveniach ústavy, naproti tomu ochrana práva na súkromie je v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "dohovor") sústredená v čl. 8. Základné práva obsiahnuté v ústave je potrebné vykladať v intenciách Dohovoru, teda aj v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. XCdo/XXX/XXXX zo dňa XX.novembra XXXX).

77. Ústava pojem "súkromný a rodinný život" ani "obydlie" bližšie nedefinuje. Keďže základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS 5/93, PL. ÚS 15/98), súd pri vymedzení obsahu uvedených pojmov musí prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 ods. 1 Dohovoru (porovnaj Nález ÚS SR sp.zn. I.X..

78. Pojem "súkromný život" je pojem široký a nemožno ho vyčerpávajúcym spôsobom definovať, najmä ho nemožno obmedziť na "intímnu sféru", v ktorej každý môže viesť svoj osobný život podľa svojej chuti, a úplne z neho vylúčiť vonkajší svet tejto sféry. Ochrana súkromného života musí teda do istej miery zahŕňať právo jednotlivca nadväzovať a rozvíjať vzťahy so svojimi blízkymi a vonkajším svetom, z ktorého nemožno vylúčiť ani profesijnú a pracovnú činnosť. Obydlie možno definovať ako miesto, kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú profesiu (napr. rozsudok Gillow z 24. novembra 1986, § 46; rozsudok Niemietz zo 16. decembra 1992, § 29). Ochrana "rodinného života" sa týka súkromia jednotlivca v jeho rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne či materiálne.

79. Podľa názoru ústavného súdu zodpovedanie otázky, či bývanie osoby v byte po zániku jej odvodeného práva na bývanie v ňom možno považovať za jej "obydlie" v zmysle čl. 21 ústavy, bude závisieť od skutkových okolností konkrétneho prípadu a príslušnej zákonnej úpravy, ktorej výklad a uplatňovanie musí byť v súlade s ústavou a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach. (porovnaj Nález ÚS SR sp.zn. T..

80. Z judikatúry Európskeho súd pre ľudské práva je zrejmé, že pojem „obydlie“ v zmysle čl. 8 Dohovoru nie je obmedzený iba na priestory, ktoré sú zákonne obývané alebo ktoré sú zriadené v súlade so zákonom. „Obydlie“ je autonómny pojem, ktorý nezávisí od klasifikácie vnútroštátneho práva. To, či daný priestor je alebo nie je „obydlím“, na ktoré sa vzťahuje právo na ochranu podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, závisí na skutkových okolnostiach, predovšetkým existencii dostatočnej a nepretržitej väzby k určitému miestu [pozri rozsudok Buckley v. Spojené kráľovstvo, 25. september 1996, Správy 1996-IV, § 52 - § 54, a správu komisie z 11. januára 1995, § 63; rozsudok Gillow v. Spojené kráľovstvo, 24. november 1986, § 46, séria A, č. 109; rozsudok Wiggins v. Spojené kráľovstvo, č. 7456/76, rozhodnutie komisie z 8. februára 1978, DR 13, s. 40; a rozsudok Prokopovich v. Rusko, č. 58255/00, § 36 (Zbierka rozsudkov a rozhodnutí, 2004-XI)]. Preto to, či majetok môže byť klasifikovaný ako „obydlie“, je skutkovou otázkou a nezávisí od zákonnosti obývania podľa vnútroštátneho práva (pozri rozsudok McCann v. Spojené kráľovstvo, č. 19009/04, § 46, 13. máj 2008). / (porovnaj Rozsudok Komory z 18. júla 2013 vo veci: Brežec proti Chorvátsku- sťažnosť č. 7177/10, uverejnený aj na stránku Ústavného súdu SR „ <<https://www.ustavnysud.sk/documents/10182/992356/ESLP19.pdf/53442c9b-ac94-4957-972e-32092272f7c9>>).

81. V danom spore niet pochýb, že v čase nasťahovania sa žalovanej v 1. rade spoločne s jej bývalým manželom do rodinného domu súp. č. XX v roku 1981 bolo toto ich nasťahovanie oprávnené, keďže aj samotný žalobca cestou svojho štatutára potvrdil, že súhlas k takémuto kroku im dal vtedajší predseda vtedajšieho MNV, pán K.. V prípade žalovaného v 2. rade ako dieťaťa týchto vyššie uvedených osôb sa toto oprávnenie odvíjalo práve od vyššie udeleného súhlasu pre tieto osoby ako jeho rodičov.

82. Rovnako je nespochybniteľné, že ako obaja žalovaní, tak aj bývalý manžel žalovanej v 1. rade, spoločne s ďalšími deťmi, uvedenú nehnuteľnosť nerušene užívali až do incidentu zo dňa 13.04.2017, po ktorom bol uvedený bývalý manžel vykázaný z tejto nehnuteľnosti. To znamená, že nerušene bola uvedená nehnuteľnosť týmto jej obyvateľmi obývaná takmer 36 rokov bez toho, aby žalobca ako jej vlastník podnikol akékoľvek kroky smerujúce či už k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti, alebo úprave režimu jej užívania v podobe dožadovania sa odplaty za jej užívanie týmito osobami.

83. Rovnako tak bolo preukázané, že žalovaná v 1. rade spoločne s jej bývalým manželom žalobcovi uhrádzali aj daň z tejto nehnuteľnosti, a to preukázateľne za rok 2000, a tiež zo strany žalovaných boli do tejto nehnuteľnosti realizované aj investície minimálne na jej udržanie v prevádzkyschopnom stave.

84. Tieto okolnosti podľa názoru súdu jednoznačne oprávňujú zaujať záver, že u žalovaných v prípade nehnuteľnosti - rodinného domu súp.č. XX možno hovoriť ako o ich „obydlí“, bez ohľadu na to, že vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti formálne nedisponujú žiadnym písomným právnym titulom, upravujúcim spôsob jej užívania nimi, a teda zaujať záver, že vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti majú dostatočnú a nepretržitú väzbu na to, aby bola na účely článku 8 Dohovoru uvedená nehnuteľnosť považovaná za ich „obydlie“.

85. Podľa článku 21 ods. 1 Ústavy SR je obydlie je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

86. Článok 21 ods. 3 prvá veta Ústavy SR dovoľuje zákonom zásahy do nedotknuteľnosti obydlia "iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné" v záujme naplnenia tých cieľov, ktoré tento odsek ďalej taxatívne vymenováva, t.j. na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku, avšak zároveň v zmysle článku 13 ods. 4 Ústavy SR pri týchto zásahoch sa musí dbať na ich podstatu a zmysel.

87. Na druhej strane je preukázané, že predmetná nehnuteľnosť - rodinný dom súp. č. XX je vo výlučnom vlastníctve žalobcu.

88. Podľa článku 20 ods. 1 prvá a druhá veta Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok, pričom vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

89. Článok 20 ods. 4 Ústavy SR uvádza, že vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

90. To že žalovaní tým , že naďalej obývajú predmetnú nehnuteľnosť, obmedzujú žalobcu vo výkone jeho vlastníckeho práva je nepochybné. Zároveň je však zrejmé , že obe vyššie uvedené práva majú svoje ukotvenie v Ústave a teda ich vzájomný stret je potrebné riešiť v zmysle ústavných princípov.

91. Ústava vo viacerých článkoch používa termín "nevyhnutný v demokratickej spoločnosti" (napr. v čl. 24 ods. 4, čl. 26 ods. 4). Hoci ho používa v rôznych súvislostiach, nemožno mu pripisovať rôzny obsah. Rovnaký termín obsahuje aj Dohovor (napr. v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 2), preto je potrebné pri jeho výklade a uplatňovaní prihliadať aj na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. cit. rozsudok Gillow, § 55; rozsudok Matter v. Slovenská republika z 5. júla 1999, § 66).

92. Žalobca sa dožaduje vypratania žalovaných z nehnuteľnosti - rodinného domu sp. č. XX ako aj pozemku na ktorom tento dom stojí uplatňujúc si svoje práva ako vlastník vychádzajúc z § 126 Občianskeho zákonníka . Naproti tomu sa žalovaní tomuto postupu žalobcu bránia poukazujúc na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka , že ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi .

93. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia a pri prerokovaní a rozhodovaní občianskoprávnej veci, ktorá sa dotýka základných práv a slobôd, sa umožňuje dosiahnuť s ohľadom na jej konkrétne okolnosti rovnaký cieľ a účel, aký sleduje Ústava Slovenskej republiky, t. j. spravodlivú rovnováhu medzi ochranou legitímneho cieľa vo verejnom záujme a zaručenými základnými právami a slobodami jednotlivca. Aj podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože pod "neoprávneným zasahovaním" treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch. (porovnaj Nález ÚS SR sp.zn. I.X.).

94. Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. V praxi ide o prípady, keď je výkon práva formálne v súlade so zákonom (právom), ale jeho cieľom je dosiahnutie iného výsledku, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany práva, resp. odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnou osobou (pozri npr. Rozsudek NS ČR z 28. 6. 2000, sp. zn. XX Cdo XXXX/XXXX.).

95. Generálna klauzula týkajúca sa dobrých mravov funguje teda ako ultima ratio, ktorý môže zabrániť platnosti právnych úkonov, ktoré prešli sitom prieskumu z hľadiska toho, či ide o rozpor so zákonom alebo obchádzanie zákona. Táto klauzula dáva sudcovi do rúk silný nástroj, prostredníctvom ktorého môže chrániť právny poriadok pred tým, aby poskytoval právnu legitimáciu úkonom, ktoré z hľadiska mimoprávných spoločenských štandardov nemožno akceptovať. Pri aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka však platí niekoľko pravidiel .

96. Predovšetkým aplikácia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy skôr výnimočne. Má miesto len vo výnimočných prípadoch, keď k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov alebo uspokojenie iných potrieb, keď je úmysel poškodiť alebo znevýhodniť povinnú osobu hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou (tzv. šikanózný výkon práva), príp. keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak navonok na postavení niektorého z nich (pozri Rozsudek NS ČR z 20. 4. 2004, sp. zn. XX Odo XXXX/XXXX.).

97. V danom spore žalobca chce vypratáť oboch žalovaných za tým účelom , aby predmetnú nehnuteľnosť poskytol bývalému manželovi žalovanej v 1. rade, s ktorým medzi časom na dvakrát uzavrel zmluvu o nájme tejto nehnuteľnosti bez toho , aby vôbec s takouto ponukou oslovil aj samotných žalovaných, resp. bez toho aby na ich ponuku kúpiť, prípadne aspoň prenajať uvedenú nehnuteľnosť (teda to , čo zrealizoval vo vzťahu k bývalému manželovi žalovanej) vôbec reflektoval. Nie je pritom sporné, že ako bývalý manžel žalovanej v prvom rade, tak aj samotná táto žalovaná ako aj jej syn - žalovaný v 2. rade sú obyvateľmi danej obce, čiže prečo žalobca zvolil tento diskriminačný postup , náležite neozrejmil. Sám žalobca cestou svojho štatutára sa vyjadril, že jeho jediným plánom ako naložiť s touto nehnuteľnosťou je dať ju do doživotného prenájmu bývalému manželovi žalovanej , pričom z obsahu pôvodnej písomnej zmluvy o jej nájme je zrejmé , že sa tak deje za symbolickú sumu (nájomné 10 ,--EUR mesačne za prenájom ako rodinného domu, tak aj súvisiacich pozemkov).

98. K vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti tak žalobcu nevedie sledovanie hospodárskeho cieľa , ale len zabezpečenie sociálneho bývania pre jedného zo svojich občanov(bývalého manžela žalovanej v 1. rade), pričom vo vzťahu k druhým občanom (žalovanej v 1. rade a jej synovi - žalovanému v 2. rade) , toto právo nemieni uplatňovať bez náležitého odôvodnenia. Navyše za situácie , kedy k podobným krokom vo vzťahu k iným nehnuteľnostiam vo jeho vlastníctve sa žalobca dosiaľ neuchýlil Podľa názoru súdu je takýto postup žalobcu možno označiť za šikanózný výkon jeho práva.

99. Ďalším z pravidiel, ktoré súd pri aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sledovať, je tá požiadavka , aby sa predmetné ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka týkalo iba výkonu práva, ktoré vyplýva z hmotnoprávneho predpisu. Aj tento predpoklad je v danom spore naplnený, keďže námietka smeruje proti výkonu oprávnenia vyplývajúceho pre žalobcu z § 126 Občianskeho zákonníka, a síce z práva domáhať vydania veci (t.j. v danom spore vypratania predmetnej nehnuteľnosti) od toho, kto mu ju neprávom zadržuje (t.j. v danom spore vypratáť žalovaných, ktorí nedisponujú vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti žiadnym relevantným právnym titulom).

100. Ako jedno z ďalších pravidiel pri aplikácii tohto ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je to, že táto jeho aplikácia nesmie viesť k oslabeniu princípu právnej istoty.

101. Judikatúra zdôrazňuje, že použitie korektívu „dobré mravy“ pri výkone práva za účelom dosiahnutia idey spravodlivosti (aequum en bonum) nesmie viesť v konkrétnom prípade na druhej strane k oslabeniu princípu právnej istoty (bezpečnosti) občianskoprávneho styku (pozri Rozsudek NS ČR z 29. 11. 2002, sp. zn. XX Odo XXX/XXXX) a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem (pozri Rozsudek NS ČR z 20. 4. 2004, sp. zn. XX Odo XXXX/XXXX).

102. Podľa názoru súd aj toto pravidlo v rámci aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka na daný spor je v plnom rozsahu zachované, keďže súd posudzuje komplexne daný spor cez všetky skutkové zistenia na tej-ktorej zo strán sporu a premieta ich do hodnotenia , prečo je vôbec namieste aplikácia vyššie uvedeného ustanovenia ako korektívu práva uplatňovaného žalobcom.

103. Zákon umožňuje ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka použiť v rámci voľnej úvahy súdu. Úvaha súdu musí byť podložená dôkladnými skutkovými zisteniami a súčasne musí presvedčivo dokladať, že tieto zistenia dovoľujú v konkrétnom prípade prijať záver o súlade či nesúlade daného výkonu práva s dobrými mravmi (porovnaj Rozsudek NS ČR z 25. 9. 2002, sp. zn. XX Cdo XXX/XXXX). Na druhej strane použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže súd vylúčiť na základe úvahy, že taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, je vždy v súlade s dobrými mravmi (neminem laedit, qui iure suo utitur) (pozri Rozsudek NS ČR z 26. 6. 1997, sp. zn. X Cdon XX/XXXX).

104. Ak konajúci síce koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom realizácie správania sa, inak dovoleného právom, sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o jeho závadný výkon, keď konanie a jeho výsledok sa možno celkom zhodujú s výsledkom, ktorý malo právo na zreteli, ale keď bolo konanie urobené nie za účelom dosiahnutia výsledkov, na dosiahnutie ktorých bola konajúcemu prepožičaná ochrana, ale aby sa dosiahlo iných výsledkov, ktoré sú inak považované za nevítaný vedľajší následok tohto konania. Taký výkon práva, aj keď je formálne v súlade so zákonom, je v skutočnosti len zdanlivým výkonom práva; účelom tu nie je vykonať právo, ale poškodiť iného, lebo konajúci v rozpore s ustálenými dobrými mravmi je priamo vedený úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnou normou zostáva

preňho vedľajšie a nemá z hľadiska konajúceho význam (porovnaj Rozsudek NS ČR z 8. 7. 2004, sp. zn. XX Cdo XX/XXXX.).

105. Súd už vyššie uviedol, že postup, ktorý žalobca pri uplatňovaní svojho práva vyplývajúceho mu z § 126 Občianskeho zákonníka zvolil považuje za šikanózný výkon. Napriek tomu, že žalovaní prejavili záujem o úpravu vzťahu užívania nimi obývanej nehnuteľnosti so žalobcom, ten na to nereflektoval, ale narýchlo užívacie právo k predmetnej nehnuteľnosti osobitnou zmluvou poskytol bývalému manželovi žalovanej dôvodiac jeho sociálnym statusom. To, že s predmetnou nehnuteľnosťou iný zámer ako na jej poskytnutie na účely sociálneho bývania nemal, je zrejmé z vyjadrenia štatutára žalobcu, ako aj z listinných dokladov (poskytla sa na dožitie tomuto bývalému manželovi žalovanej, pričom podľa obsahu pôvodne zrušenej zmluvy o jej nájme to bolo za symbolickú cenu - nájomné o výške 10,-EUR mesačne, kedy z výpovede štatutára žalobcu vyplynulo, že sa s týmto manželom uzavrela už aj nová rovnaká zmluva).

106. To všetko za situácie, kedy uvedený bývalý manžel je právoplatne priestupkovo odsúdený za neprimerané správanie sa voči obom žalovaným, charakter užívacích práv všetkých dovtedajších obyvateľov predmetnej nehnuteľnosti (žalovaných ako aj bývalého manžela žalovanej) do XX.XX.XXXX (t.j. do momentu vykázania manžela z nej) mal rovnaký status, a kde žalobca pri posudzovaní osobných predispozícií všetkých osôb, ktoré prichádzali do úvahy ako potencionálni užívatelia tejto nehnuteľnosti (t.j. ako bývalý manžel žalovanej, tak aj obaja žalovaní) vôbec nevzal do úvahy ich celkový sociálnoosobnostný status (u žalovaných sa nevyporiadal s ich dlhodobými zdravotnými komplikáciami). V ich prípade už ich sociálny status pre žalobcu nehral žiadnu úlohu.

107. Ďalším z pravidiel aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je požiadavka na jej odmietnutie v prípade, ak sa má prostredníctvom neho uprednostniť slabšie právo oproti silnejšiemu právu. Pri jeho aplikácii je treba rešpektovať zásadu, že prednosť má vždy silnejšie právo pred slabším právom, okrem prípadu, že by išlo o prípad extrémneho zásahu do slabšieho subjektívneho práva, resp. dokonca o zneužitie silnejšieho práva. V prípade stretu rovnocenných práv závisí od úvahy súdu, ktorému právu dá za daných okolností prednosť.

108. Žalobca sa v danom spore domáha vypratania rodinného domu a príľahlého pozemku, ktorý toho času obývajú žalovaní, ktorí preukázateľne trpia závažnými psychickými ochoreniami, pričom si v súčasnej dobe nemajú ako si zabezpečiť bývanie inak.

109. Žalovanému v 2. rade je diagnostikovaná Neorganická psychotická porucha s obrazom schizofrénie F 28, ako aj ľahká mentálna retardácia F 70.0, pričom svedok MUDr. František Hamrák - ošetrojúci psychiater nevyhlásil, že v prípade jeho nedobrovoľného vystaňovania sa z jeho prirodzeného prostredia, ktorým toho času je predmetný rodinný dom súp. č. XX, môže sa tento opätovne pokúsiť o samovraždu.

110. U žalovanej v 1. rade je zase diagnostikovaná Zmiešaná úzkostná a depresívna porucha F 41.2., ako aj Protrahovaná depresívna reakcia / F 43.2 podľa MKCH-10/, do ktorej prerástla pôvodná akútna stresová depresívna reakcia (F 43.0), ktorou jednou z príčin je aj správanie sa jej bývalého manžela vo vzťahu k nej, ktorému paradoxne v dôsledku jeho sociálneho statusu žalobca ako obec pridělila do užívania práve rodinný dom, z ktorého chcú žalovanú vystaňovať. U bývalého manžela žalovanej v 1. rade, ktorému žalobca túto nehnuteľnosť obratom poskytol, žiadne takéto zdravotné problémy zaznamenané neboli. Napriek tomu žalobca uprednostnil práve jeho.

111. Pokiaľ ide o náhradné bývanie pre žalovaných, vzhľadom na vykonané dokazovanie je zrejmé, že takýmto bývaním v súčasnej dobe v žiadnom prípade nemôže byť hospodárska budova súp.č. XX, ktorá je t.č. vo vlastníctve dcéry žalovanej v 1. rade, keďže táto nespĺňa ani základne štandardy pre riadne bývanie (nie je tam zavedená voda, nie je tam žiadne sociálne zariadenie a ani žiadne vybavenie).

112. V tejto súvislosti je súd toho názoru, že pokiaľ ide o bývanie osôb, ktoré sa vyznačujú takými zdravotnými komplikáciami ako sú konštatované u žalovaných, a vo vzťahu ku ktorým sa ich spolubývatelia, ktorý má byť uprednostnený v ďalšom bývaní vo vypratávanej nehnuteľnosti, sa dopustil takého neprístojného správania sa ako bývalý manžel žalovanej v 1. rade voči žalovaným, pričom nebolo preukázané, že by žalovaní akýmkoľvek spôsobom poškodzovali samotného žalobcu, je možné považovať výkon práva žalobcu na vypratanie domu za rozpor s dobrými mravmi.

113. Jedným z ďalších pravidiel uplatňovaných pri aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je to, že ho možno aplikovať na výkon existujúceho práva (povinnosti), avšak aktom aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno konštituovať dosiaľ neexistujúcu povinnosť vlastníka (a ani dosiaľ neexistujúce práva vypratávaného), ale možno ním výkon práva len odoprieť (Rozsudek NS ČR z 28. 4. 2003, sp. zn. XX Cdo XXX/XXXX.).

114. Podľa názoru súd ani táto skutočnosť a síce, že by súd svojim rozhodnutím konštituoval nejaké neexistujúce právo žalovaných, sa rozhodnutím v tomto spore nedeje.

115. Podľa právneho názoru odopretie ochrany výkonu vlastníckeho práva, ktorý sa uplatňuje v rozpore s dobrými mravmi žalobou na vypratanie bytu (alebo nehnuteľnosti slúžiace na bývanie), sa podľa okolností prípadu sa môže prejavíť buď zamietnutím žaloby, alebo tým, že vypratanie bude podmienené zabezpečením bytovej náhrady. (porovnaj Stanovisko Nejvyššího soudu ČR sp.zn. Cpjn 6/2009 ze dne 14.10.2009).

116. V danom spore zvolil súd práve tento postup, kedy vzhľadom na vyššie uvádzané celkové okolnosti (t.j. skutočnosť ako zamýšľal žalobca naložiť s vypratanou nehnuteľnosťou, t.j. poskytnúť ju jednému z jej pôvodných užívateľov, ktorý ale bol právoplatne priestupkovo uznaný za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví voči žalovaným, ktorí majú zdravotné problémy psychického rázu, ktorí prejavili záujem o ďalšie užívanie predmetnej nehnuteľnosti, a napriek tomu im žalobca nie len že nevyhovel, ale ani o tom s nimi nejednal) zamietol žalobu pre „tentokrát“. Súd vzal do úvahy aj samotnú situáciu žalobcu a prípadnú „ujmu“, ktorá mu by týmto postupom mala nastať.

117. Žalovaní mali a naďalej majú záujem o prenájom uvedenej nehnuteľnosti, podmienky za akých je táto v súčasnosti prenajatá bývalému manželovi žalovanej podľa názoru súdu sú schopní plniť (platiť nájomné vo výške 10,-EUR mesačne ako to v súčasnosti robí terajší jej nájomca sa súdu nejaví ako problematické pre nich), spĺňajú minimálne také isté podmienky na jej prenájom ako bývalý manžel žalovanej (sú to jej pôvodní užívatelia bez zabezpečenie náhradného ubytovania), dokonca v ich prípade vzhľadom na ich zdravotný stav sa dá hovoriť o akútnejšej potrebe než je tomu v prípade bývalého manžela žalovanej, a dosiaľ na obývaní tejto nehnuteľnosti týmito žalovanými nie je samotný žalobca stratový, keďže je nájom za jej užívanie hradený týmto bývalým manželom.

118. Pri aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže zostať bokom otázka, či a nakoľko ten, ktorý z účastníkov právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi podľa citovaného ustanovenia, vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti pri uzavieraní konkrétneho právneho vzťahu, a to najmä s prihliadnutím na dôsledky plynúce z ustanovení pozitívneho práva a z variant, ktoré mu úprava (ku ktorej pristúpil) môže v budúcnosti priniesť. Posúdenie súvisí s dôsledkami aplikácie zásady „vigilantibus iura“, teda zásady, podľa ktorej je každý zodpovedný za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti pri uzavieraní záväzku, do ktorého vstupuje (pozri Rozsudek NS ČR z 30. 6. 2002, sp. zn. XX Cdo XXX/XXXX)..

119. Nemožno vylúčiť, aby sa so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu prihliadlo, hoci celkom výnimočne, aj na okolnosti tkvejúce v osobe alebo v pomeroch účastníka, ktorý sa domáha ochrany proti neoprávnenému zásahu. Môže, pravda, ísť len o také okolnosti, ktoré svojou závažnosťou tento mimoriadny ohľad vyžadujú, pričom je potrebné obzvlášť dbať na to, aby ten, kto sa ich dovoľáva, sám nekonal v rozpore s dobrými mravmi a nevyžadoval ohľady neúmerné okolnostiam konkrétneho prípadu, a zabrániť snahe alebo možnosti ich zneužitia (Sborník stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí NS ČSSR, ČSR a SSR 1970-1983, zv. IV. Vydané NS ČSSR nákladem SEVT 1986, str. 471-472 : Rozsudek NS ČSR ze dne 29.06.1973, X Cz XX/XX).

120. Žalovaní až do dňa XX.XX.XXXX, teda do incidentu medzi bývalým manželom žalovanej v 1. rade a žalovanými, ktorý vyústil do jeho právoplatného priestupkového postihnutia, užívali predmetnú vypratávanú nehnuteľnosť pokojne a bez akýchkoľvek zásahov zo strany žalobcu nepretržite takmer 36 rokov. Až do tohto momentu nemali vedomosť o žiadnych prípadných povinnostiach z ich strany v súvislosti s týmto užívaním voči samotnému žalobcovi, ktorý taktiež vo vzťahu k nim žiadne takéto požiadavky nevznášal. Samotný bývalý manžel žalovanej žil a to podľa jeho slov aspoň do roku 2012

v presvedčení, že mu uvedená nehnuteľnosť vlastnícky patrí, a následne po tomto roku zase v presvedčení, že minimálne jeho užívacie právo k nej je oprávnené. V takomto domnení ponechával obyvateľov tejto nehnuteľnosti a teda aj žalovaných samotný žalobca, ktorý voči nim nepodnikal žiadne právne kroky, a ktorý dokonca od nich za túto nehnuteľnosť inkasoval daň.

121. Aj potom, čo žalobca začal riešiť po XX.XX.XXXX danú situáciu podnikli žalovaní príslušné kroky, kedy jednak požiadali o prípadné odkúpenie tejto nehnuteľnosti, a pokiaľ by im nebolo vyhovené aspoň o jej prenájom, čo žalobca neakceptoval, a napriek prebiehajúcemu priestupkovému konaniu sa poponáhľal nehnuteľnosť prenajať bývalému manželovi žalovanej bez toho, aby riadne zhodnotil všetky okolnosti daného prípadu.

122. Podľa názoru súdu to všetku prispelo k tomu, že súd nemohol poskytnúť ochranu krokom, ktoré podnikol samotný žalobca, ale naopak ju poskytol žalovaným.

123. Napokon posledným z predpokladov na uplatnenie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je požiadavka, aby sa neaplikoval v prípadoch, ak dôsledky nedovoleného správania účastníka právneho vzťahu výslovne rieši právny predpis. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvuje povinnosť zachovávať dobré spoločenské vzťahy aj za tých okolností, ak konkrétne povinnosti nie sú vyjadrené v právnom predpise, ale vyplývajú iba z dobrých mravov. Aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné chápať vždy v súvislosti s konkrétnou úpravou jednotlivých právnych vzťahov vyjadrenou výslovne v ustanoveniach právnych predpisov. Pokiaľ osobitný právny predpis rieši napr. dôsledky právnej úpravy o reštitúciách, súdnych a mimosúdnych rehabilitáciách, potom tieto dôsledky nemožno nahrádzať ani podstatne modifikovať použitím ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (porovnaj Rozsudek NS ČR zo 16. 10. 2001, sp. zn. XX Cdo XXX/XXXX).

124. Aj tento predpoklad bol v danom prípade naplnený, keďže na riešenie osobitosti tohto sporu neexistujú osobitné právne predpisy. Občiansky zákonník neupravuje výslovne, že osoba užívajúca byt, prípadne bytový dom na základe odvodeného právneho dôvodu, teda napr. z dôvodu príbuzenského vzťahu k vlastníkovi budovy, v ktorej užívala byt s jeho súhlasom, má po odvolaní tohto súhlasu nárok na bytovú náhradu (§ 712 Občianskeho zákonníka), vznikajúcej zásadne len za predpokladu zániku nájomného práva k bytu. V takom prípade ustanovenia § 712 a §713 Občianskeho zákonníka, a to ani analogicky (§ 853 Občianskeho zákonníka), použiť nemožno. (porovnaj npr. rozsudek Najvyššieho soudu ČR rozsudku sp. zn. 3 Cdo 131/96, resp. Nález Ústavního soudu ČR sp.zn. IV.X.125. Tento sporový prípad je typickým príkladom odvodeného užívacieho vzťahu, kedy možnosť žalovaných v dome bývať bola viazaná na súhlas žalobcu ako výlučného vlastníka tohto vypratávaného rodinného domu. Neprimeraná tvrdosť, ktorá v obdobných situáciách môže vzniknúť bezprostrednej realizáciou práva na vypratanie nehnuteľnosti, možno však zmierniť práve postupom podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda odmietnutím výkonu práva pre jeho rozpor s dobrými mravmi.

126. V tejto veci opätovne nemožno bez povšimnutia opomenúť dlhodobosť nerušeného užívania predmetnej nehnuteľnosti ako žalovanými, tak aj bývalým manželom žalovanej v 1. rade, okolnosti za akých musel tento bývalý manžel túto nehnuteľnosť opustiť, a následne ju získal od žalobcu do užívania, a v neposlednom rade aj zdravotný stav samotných žalovaných a skutočnosť, že po vyprataní sa nemajú kde uchýliť.

127. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené v jeho enunciiate.

128. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

129. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

130. Podľa § 255 ods.2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

131. Podľa § 262 ods.1CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

132. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

133. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a žalobcu zaviazal povinnosťou zaplatiť náhradu trov konania žalovaným v rozsahu zodpovedajúcom pomeru ich úspechu v tomto spore, čo v danom prípade znamenalo v plnom rozsahu.

134. Súd rozhodnutie o trovách konania upravil v celkovo v dvoch výrokoch , nakoľko na strane žalovaných tieto netvorili vlastné procesné spoločenstvo.

135. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že , ak na jednej strane sporu vystupuje viac subjektov (procesné spoločenstvo) , sú povinní na úhradu trov konania podľa pomeru účasti vo veci. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd nemôže založiť svojim rozhodnutím solidaritu (pasívnu alebo aktívnu) , pokiaľ nevyplýva z hmotného práva. Dotknutým subjektom nemožno vnútiť tzv. rozvrhový regres. Solidarita vo vzťahu k povinnosti nahradíť trovy konania je teda prípustná iba vtedy, ak ide o procesné spoločenstvo , ktorého členovia sú spoločne a nerozdielne zaviazaní aj vo vzťahu k hlavnému (meritórnemu nároku)- zo zákona (podielové spoluvlastníctvo, BSM, atď. , alebo zo zmluvy, prípadne z iného právneho úkonu.

136. Preto súd priznal úspešným žalovaným a to každému zvlášť nárok na náhradu ich trov konania voči neúspešnému žalobcovi samostatnými výrokmi, tak ako to vyplynulo z enunciatu tohto rozsudku.

137. Výrok o náhrade trov konania súd formuloval v zmysle právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení sp.zn. 6 Cdo/65/2017 zo dňa 30.05.2017, ako aj v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23. marca 2017, podľa ktorého musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, a teda len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

138. O výške náhrady týchto trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.